

LA TUIES

—No sé, però hi han dies que una es troba a faltar alguna cosa!...
—Has dit "dies" i em sembla que t'has equi vocat: volies dir "anys".

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

¡nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede!

Una excursión y un jamón

Un amigo que yo tengo que se llama Simeón, me propuso la otra fiesta que fuéramos de excursión. Como era él quien pugnaba, mostré gran satisfacción, al verme favorecido con tan grata invitación. Cogiendo el ferrocarril fuimos a Montemelón, donde tenía mi amigo que efectuar una gestión. cerca de unas masoveras que le deben un doblón. Mas como cobrar no pudo, aceptó por transacción que le entregaran en pago un excelente jamón, que contemplé embelesado, sufriendo la tentación de cogerlo por mi cuenta y hacer la liquidación antes de que lo guipara mi amigo Don Simeón. Como se hacía muy tarde comimos en un figón un plato de sopa de ajo y un pedazo de salmón. No quedé yo satisfecho de tan poca colación, y formulé incontinenti ni amarga lamentación. —Vamos a hacer una cosa, propúsome, socarrón, mi amigo el excursionista, haciéndose el remolón. Como es la hora de la siesta, y está el tiempo muy triston, nos iremos a dormir hasta que en el torreón de la iglesia dé la hora de marchar a la estación. Quien de los dos tenga el sueño más alegre y retozón, se comerá todo entero, si así lo quiere, el jamón. Nos marchamos a dormir y él roncó como un lirón, mas yo no pegaba un ojo

pensando en el atracón que me proporcionaría cediendo a la tentación. Y así lo hice al poco rato sin ulterior reflexión, dejando el hueso tan solo y por consideración. Levantóse al poco rato mi amigo Don Simeón, y dijo — ¡Señor Rufasta! ¡Qué enorme desilusión he tenido, al despertar, vata un fusell de camión! —¿Qué soñó usted? Pues que saliendo del Frontón del "Palace" compré un billete de la "lote" a un sesentón, al que tocó el premio gordo, que era de medio millón. Y, además, que una menor, arrobada de ilusión, me juraba amor eterno, y huíamos al Japón tripulando un aeroplano más rápido que un ciclón. —No está mal el sueñecito, dije, viendo el chaparrón que se me venía encima si no hallaba solución. —¿Y qué soñó usted, amigo? dijo con tono zumbón mi compañero de viaje —Yo, nada, don Simeón, mas, al verle millonario, y camino del Japón, con aquella menorcita, más sabrosa que un matón, pensé que no volvería, para comerse el jamón, y me lo he jalado entero en su honor ¡calaverón! En prueba de ello aquí el hueso guardo, cual demostración de que Rufasta no miente nunca, en ninguna ocasión. Suerte tuve de mis piernas,

que saben ustedes son más ligeras que una pluma, porque sino un bofetón me gano, seguramente, por severa oposición a que me llamara barra mi amigo Don Simeón.

Rufasta

amateur del tocino salado y socio de la "Lira Graciense".

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ODA QUIMERICA (1)

En conmemoración del noveno centenario del descubrimiento de América y del País de Galles (2).

Entre las ruinas de Pompeya, han sido hallados los restos mortales de esta poesía, que se atribuye a Espartaco, y que nosotros somos los primeros en publicar, gracias a la diligencia de Mojadito de Abajo, que nos la ha traído en el correo de las seis.

De la vida al fragor de los tranvías que vuelan sin temor, Así cruza mi mente dolorida los campos del dolor. Firme el testuz, sereno y virgíante, a este mundo llegué Y me dije, mirando en longitananza: ¿hacia dónde me iré? Pero una ley que creo fué divina, mi ignoto iluminó y hacia los continentes olvidados mis pasos dirigió. ¿Do está la nave? pregunté indeciso, las nubes al pisar. ¡Esto no es la Bordeta ni cã Tunisi! ¡Es un puerto de mar! ¡Oh, desesperación! ¡Oh, desventurad! dije con emoción querías ir a Gracia y, ¡cruel destino! estás junto a Colón.

Y entonces me acordé con gran contento, el monumento al ver, que este mundo es así: frágil ¡y dúctil, como un atardecer. ¡Salve, bandera de mi patria, ¡salve! grité sin dilación. Dios te salve, María inmaculada! ¡Un vermut con sifón!

Xenofonte el Grande (3)

(1) Quimérica: Vocablo pronunciado por el navegante Vespucio al pisar la primera tierra del otro lado de los océanos: A-qui-Mérica — dijo. La cosa está bien clara. (2). Como la gloria del invento de América se discute entre Colón, Espartero y Emilio Junoy, nosotros dejamos las cosas en su sitio, para que de una vez terminen estas discusiones intestinales. Primero: hacemos constar que Colón nació en el Clot, cosa con la cual nos adjudicamos el premio de "A B C". Segundo: es innegable que Colón se llevó de su casa una menor entremaliada que la llamaban la "Niña Pinta" y que la embarcó en la carabela "Santa María". Tercero: esto de la "Niña Pinta" podemos asegurarlo, ya que precisamente la vió pasar un guardia urbano y se lo espío a Ribé, quien nos ha contado el secreto a nosotros. Cuarto: es un rectángulo con cuatro paredes, una cama y otros enseres, que ha hecho muy popular al señor Verdura. Quinto: no matarás. Sexto: operación que se inventó a raíz de lo del cuarto del señor Verdura.

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

El comerciant generós

AQUESTA anècdota ens l'ha contada un company, tot prenent la fresca en una cadira "de pago" de la Plaça de Catalunya, únic lloc on a la tarda es pot respirar un xic.

Els protagonistes són un comerciant de Barcelona, posseïdor d'un sumptuós establiment, i una mecanògrafa del seu despatx.

La mecanògrafa era joveneta, bonica i sense pretensions. Era humil i desgraciada. Amb el fruit del seu treball havia de mantenir la seva mare, velleja i malalta. I el libidinós comerciant hi veié camp abonat per a les seves aventures de Don Joan. Dintre dels despatx mateix, va consumir l'infame atropell. I quan ella plorava, el miserable la va aconsolar amb aquets mots:

—No ploris, petita, no ploris. Per a que estiguis contenta, t'apujaré de cinc duros la mesada.

I per vint-i-cinc naps al mes, el comerciant té mecanògrafa i querida. Una querida a la que ha ensinistrat en totes les perversions...

I, no fa gaire, l'home es lamentava, en una pe-

nya d'amics, de què aquella gangueta estava tal volta a punt d'acabar-se-li:

—El millor dia, escoltant les promeses d'algun acaivota em guillarà, i el dia que jo la vulgui altra cop, em farà pagar cinc duros i encara em demanarà propina, la ingrata, sense recordar que em deu la seva felicitat...

Així parla aquest personatge, digne d'un drama d'en Linares Rivas i digne d'haver sigut cacic o home influent del vell règim.

Coses de cine

S'ANUNCIA l'estrena d'un film titolat "El pecado blanco".

Suposem que la protagonista deu tenir el cabell canós.

Un banyista de secà

DE com va anar, és molt difícil explicar-ho, però el cert és que en Joanet, oficial lampista, havia sigut cridat per adobar la canyeria del quarto de bany, i que, poc després d'haver començat la reparació, ell i la senyora del pis estaven més tendres que dos ocellets.

Però, quan menys s'ho esperaven, veieren plantat davant d'ells al marit de l'interfecta, amb una cara de porres agres capaç de posar neguitós a l'home més flemàtic.

—Vol fer el favor de dir-me qui és, vostè, miserable? —preguntà el marit, disposant-se a armar un terratrèmol.

I en Joanet, el pobre Joanet, que s'havia que-

dat fet un ença amb la senyora als braços, contestà tartamudejant:

—Si... miri... sóc... el banyista!

Les dones egoistes

SERA cosa d'aprendre a ballar el xarleston. Tots els especialistes de la nova dansa, fan de capritxo de preu. Abans, les dones galants es morien pels aviadors, pels futbolistes, pels boxadors. Com abans els ballarins de tango, de fox-trot o de blues, ara són els professors de xarleston els que tenen la preferència.

—Mireu el que són les dones — deia l'altra tarda a l'“Excelsior” un d'aquests futurs caps de casa —. Ara he renyit amb la Magdalena.

—I doncs?

—No hi ha dret! Em nega mil peles per pagar el primer plaç d'un auto que jo em volia comprar i ahir li fa pagar al seu vell una factura de dotze duros d'essències!

L'hortolà de Sant Boi

QUI TE FAM, SOMIA...

PLOVIA a bots i barrals, i en Jaumet i la Carmeta, xops com dos peixos, anaven pujant muntanya amunt, desitjosos d'arribar a càl Barrau, una masia amb hermita que hi havia dalt del turonet.

Per fi, després de mil peripècies, lograren veure realitzats els seus desitjos, però en demanar a collida per aquella nit, en Barrau, amb tot el sentiment, no els pogué atendre.

—Ja em perdonaran, però ho tinc tot ple.

—Tot? — va fer ella, espurnejant-li quasi els ulls.

—Tot, tot. No tinc ni un recó.

—Però, no ens podeu pas deixar en plena muntanya — intervingué en Jaumet — amb aquesta tempesta.

—Sí, sí, ja ho veig; però ni el meu llit puc ofe-

rir-los-hi, perquè ja el tinc cedit.

—Encara que siguin un parell de cadires aquí al menjador mateix — suplicà ella.

—Calli — digué de cop en Barrau — si volguessin passar la nit a l'hermita. Els hi donaré un parell de mantes i sempre estaran millor que en dues cadires.

—Es que... ja veurà — aclarí la xicota, tota vergonyosa — és que jo i aquest, sap? encara no són casats. Havem sortit d'excursió i la pluja ens ha agafat a mig camí.

—Bé, fills meus, jo no puc fer-hi res més. Si volen dormir a l'hermita, hi dormen, i sinó, es poden quedar aquí a dormir en un parell de cadires.

—Què et sembla, Jaumet?

—Com tu vulguis, Carmeta.

Res, que al cap i a la fi, els dos promesos es decidiren per anar a dormir a l'hermita, segurs de què la seva voluntat estaria per damunt de totes les temptacions.

Tothom s'arreglà lo millor que va poguer, quan ve't aquí que a mitja nit, la campana de l'hermita començà a tocar desesperadament.

—Tu, noia — cridà el Barrau a la seva dona — ves a veure què els hi passa a n'aquell parell de peixets sense sang. Deuen tenir por.

La dona anà a l'hermita, i al cap de poc tornà tota malhumorada.

—Què tenien? — preguntà en Barrau.

—Noi, no ho sé. Era la xicota que somiava i estirant la corda del campanar, tot era dir: Quan s'acabi la pel·lícula, avisa, eh, Jaumet!...

Rondallaire

—Ai, Lluís, tinc una por dels tiburons!

—No exageri, no exageri...

—Ets un fenomen, noi. Tens un cap més gros que els altres.

UN DETALL

Si havíem de creure les seves paraules, la senyora Adelaida no havia sigut pas gaire feliç en el seu primer matrimoni. El seu difunt marit, el senyor Joanet, fabricant de fideus fins, era en la llar conjugal una mena de fera sense domesticar. Sempre estaven discutint: tant ell com ella establien una mena de concursos de cridar i moure escàndol, que els veïns se n'escriuïen.

I, no obstant, al cap de dos anys de viudetat, la senyora Adelaida sentí un buit estrany al seu voltant, i decidí omplir aquest buit de la millor manera possible.

Donya Llúcia, la seva confidenta, es va quedar com si li parlessin xinés, en oïr la confessió de la senyora Adelaida.

—Però, estàs ben decidida? — li tornà a preguntar, com si no hagués entès les seves insinuacions.

—Sí, sí, Llúcia: em vull tornar a casar, i vinc a buscar-te per veure si tu que tens tantes relacions em pots trobar un "acomodo".

—En fi, si la teva decisió és ferma, miraré d'ar-

reglar-te aquest assumpte. Ara tu deus tenir uns quaranta anys, veritat? Sí... sí... quaranta, perquè tu et vares casar...

—I ara, Llúcia! No exageris! No els faré fins pel setembre!

—Això mateix: trenta nou anys. I voldries?...

—Res de jovincels. Tinc massa experiència de la joventut. Un home reposat, tranquil, dels voltants de la meua edat i que no se'm malgasti els quatre quartos que tinc arreconats. Voldria un home amable, treballador, coneixedor de la vida. T'adverteixo que el difunt Joanet, no era tan dolent com la gent suposava. Un xic de mal geni, sí que el tenia, però, et confesso que aquelles discussions sempre acabaven igual: unes quantes festes, unes explicacions molt agradoses i... Ai, Joanet meu, i com t'anyoro!

—Bé, no et posis tràgica, ara. De manera que tu voldries diguem-ne un amic, un bon amic, que et siga un costat per la vellesa...

—Això mateix!

—Res d'estornells eixelabrats, d'aquests que sempre els hi sembla que el pà de fóra és millor que el de casa.

—Veig que m'has entès, noia.

—Doncs, mira: torna d'aquí a vuit dies, i veuré si t'he trobat el què et convé.

—Ai, gràcies, Llucieta, gràcies! No sé pas com pagar-te el servei que vas a fer-me! I, escolta: no és per res, saps, però ademés de treballador, honorat i estalviador, no em fa res que... que tingui un xic de mal gènit, com en Joanet, saps?

Faló

UN PREVISOR

QUAN en Ramon ens digué que havia decidit casar-se amb la Claretta, tots ens vàrem quedar de pedra. Teníem els nostres motius: la Claretta era una xavala que tots els companys de Penya de la Bohèmia la coneixíem molt íntimament. Era una noia molt bufona i complaenta, que no tenia un no per ningú.

—Què vos sembla, nois, què vos sembla?

—Sí... No està mall!

—Realment, és una xicoteta molt salau...

Cada u digué la seva, però ningú no sigué franc per exposar la seva opinió. Per fi, l'Albert, com si donés voltes a una idea fixa, li preguntà:

—Escolta, Ramon... com estàs de... d'aquella enganxada que estaves en plan curatiu?

—Oh! Ja fa més d'un mes que ni me'n recordo. Per què m'ho preguntes, per la pobra Clara?

—No, no... per saber-ho. Veuràs, sempre és millor prevenir que curar, veritat, nois? Pensa que al cap i a la fi, tots nosaltres som bons amics teus.

Aquesta discreta indicació, va evitar que en Ramon cometés la barrabassada de casar-se amb la Claretta.

Val d'Ufa

—En què està pensant, Lluïseta?

—A veure si ho endevina!

—No s'enfadarà?

—Home, tingui present que sóc una noia decent i digui-m'ho de certa manera.

UN BARRA

A QUELL dia em va estranyar molt veure a l'estació en Vicents Bosc, carregat amb les maletes, senyal evident de què donava per acabat l'estiueig, i sense que ningú de la família Cases acudís a despedir-lo. Això demostrava que havia ocorregut quelcom desagradós entre els dos inseparables amics, i a la tarda, mentre preniem el cafè a la terrassa del Cassino, vàreig voler aclarir-ho.

—I doncs, Lluís — vàreig començar, enfocant a n'en Cases — que ja no tornarà per aquí en Bosc?

L'interpel·lat va posar una cara de tres deus i contestà:

—Ni mai que hagués vingut.

—I això? Que ha passat alguna cosa? Bé semblava prou bon xicot.

—Semblava... semblava... En Vicents era un barra, ve't-ho aquí.

—Noi, em deixes parat! Creu-me que mai no ho hauria dit!

—No hi ha hagut una tragèdia a Vilafresca, perquè... perquè jo m'he sabut contenir, sinó... Quin barra!

—Però, que ha passat?

—Senzillament: que és un mal amic i un sàtir. Tu coneixes la Conxita, aquella minyoneta tan bufona que jo tinc, veritat?

—Sí.

—Doncs, vuit després d'haver arribat en Vi-

cents a casa, ja n'havia passat els taps. No vàreig dir res, per evitar renyir amb ell, però vaig sermonejar a la Conxita, i la noia no es va deixar enredar més.

—Home, realment, això no està bé.

—Espera't, espera't. Dos dies després, el pesco amb la cambrera, més enganxats que dues llagastes. Això ja va començar a empipar-me. Era una falta de respecte que em molestava, i em vaig dir: "A veure, deixem-lo fer, per saber fins on arriba aquest desvergonyit." Al cap de tres dies, darrera la porta, el vàreig veure molt atrafegat amb la noia que ens porta la llet. Jo esperava. Volia persuadir-me si seria capaç de...

—Noi, aquest Vicents és terrible.

—Al cap d'un parell de dies, ja havia buscat les pessigolles a la bugadera, una matrona amb unes anques de vedella que donava goig de veu.e. Res, que ja començava a tèmper de què serà capaç de...

—De tot, home, de tot.

—I ara ve el bó: ahir el vàreig sorprendre explicant no sé quins embolics a la meua dona. Allavors vàreig dir: no hi ha dubte, has de treure en Vicents de casa, perquè si bades, és capaç de...

—Però, capaç de què, fill meu? Encara havia de fer més?

—Home, sí: els meus temors eren que una volta passades per les armes totes les femelles que ens voltaven, m'hagués fet proposicions a mi i, ja veuràs, per evitar temptacions, el vaig treure de casa.

F. Orrola.

—Ja és ben desgraciada, ja, l'Antonieta: el primer nen el va tenir a setze anys, quan encara era soltera, i el segon l'ha tingut ara, que ja és vídua...

CONCELLS HIGIENICS I MORALS

Quan vagis pel carrer, procura passar prop dels balcons on hi hagin senyores abocades a la barana. Les meravelles de l'univers, ja és sabut que Déu no les va posar en els adoquins, sinó cap al cel.

Quan davant teu caigui una dona jove i bonica, no dubtis un moment en socórrer-la. Es una acció molt humanitària que tothom t'alabarà i tu entretant, podràs comprovar com està de palpissos i altres coses.

Si en una reunió veus agrupats en un recó discret uns quants joves i unes quantes damiselles, deixa'ls tranquils. Seria de molt mal gust voler esbrinar on han anat a parar les mans de tots plegats.

Si en el cine una senyora d'aquelles que fan rodar el cap et pregunta quina hora és, no cal que li responguis: pósa-li el rellotge a les mans. N'hi ha ben bé prou...

Quan en anar a agafar un tramvia vegis que una noia maca vol fer el mateix, cedeix-li el torn. Es un gest cortès i de cavaller, que ella t'agrairà amb un somriure i tu de passada podràs admirar el garrot de pantorrilla que generosament et mostrarà.

Kahn

—Que aquí no hi viu la Lulú? Em sembla que te'n falta un bull, noia.

—Li juro: tots els clients m'han preferit a mi, i ella em va cedir el negoci.

—Li recordo, don Josep, que jo no sóc res més que la seva secretària particular.

—Sí, ja veig que porta l'uniforme.

EL LASTRE

EL trasatlàntic se n'anava a fons per moments. El capità, revòlver en mà, imposava ordre als viatgers, que un a un anaven saltant a les llanxes de salvament.

De sobte, tocà el torn a un home d'uns quaranta anys, que anava acompanyat de la seva muller i portava a les mans una grossa maleta.

—Ep, això no pot ésser! — cridà el capità, encarant-li el revòlver —. Ja he dit que s'abandonés tot lo inútil!

—Ho veus, dona? — exclamà el passatger, convinent i adeçant-se a la seva muller —. Ja t'ho deia, jo.

I d'una empenta la clavà de cap a l'aigua.

Flair

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

BONS SENTIMENTS

EN Salom, encara que un xic agarrat, és un home de bon cor. Es ric, viu bé i si les desgràcies es poguessin arreglar sense diners, ell les arreglaria totes. I és que, com ja havem anotat, si no fos per l'avarícia, seria un perfecte altruista. N'hi han pel món, com en Salom!

L'altre dia viatjava a la plataforma del tranvia de càn Tunis i de mica en mica entaulà conversa amb el cobrador, que feia cara de passar moltes penes.

—I doncs, bon home, què vos passa?

—Ja ni ho sé, senyor! Són tantes les trifulques que no em deixen viure! Tinc la dona malalta de fa cinc mesos. Aquest dia, un dels meus fills, el petit, va caure escales avall i es va trencar una cama. El menut, que encara mama, com que sa mare està malalta, l'he de mantenir amb biberó, i molts dies no tinc diners per la llet...

Els ulls d'en Salom començaren a ennuvol·lar-se. Tantmateix, Déu, de vegades, no és prou just! El cor se li esponjava i li deia que fes quelcom per ajudar a n'aquell pobre home, però la butxaca se li resistia heròicament. A la fi, el cor va triomfar, i en Salom, en un gest admirable, posà mà a la butxaca de l'hermilla i digué, donant uns copets a l'espatlla de l'infel·lic cobrador:

—Res, res, bon home, doneu-me un altre bitllet, doneu-me.

Confessem que en Salom tenia un cor com una catedral! N'hi han pel món, com en Salom!

Ll. I Beral

UN EXPLICACIO

EN Nicolau, un d'aquests nous rics que ballen com baldufes en l'ambient exòtic en què els diners els han col·locat, té una dona bonica com un sol. Però aquesta dona tan formosa, que sense els diners hauria estat l'alegria de la seva llar, ara s'ha convertit en el seu martiri. Poc habituada a les festes mundanes, de mica en mica s'ha anat deixant caure en el vici de l'alcohol, i ara no hi ha cap dia que no perdi el món de vista entre els vapors del xampanya o les deïcions del wiski.

—Mira, nena — li deia l'altre dia el bó d'en Nicolau —. Això no pot continuar. M'estàs posant continuament en ridícol. Totes les meves amistats s'escriuixen del teu comportament, i a més a més, la nostra casa, no sembla una llar d'un matrimoni honrat, sinó una taverna dels barris baixos. Cal posar un remei immediat a n'aquesta enutjosa situació. Creu que preferiria que m'enganyessis secretament amb un altre, que no que seguissis per aquest camí.

I ella, que acabava d'engolir la quinta copa de xampanya, aclarí, conciliadora:

—Bé, fill meu, una cosa no priva pas l'altra!

Dandy

—Sí, noia, em retiro del teatre i em caso amb el meu promès.

—Amb tots?

L'IRRESPONSABLE

EN Jaume Roca havia arribat als cinquanta anys, i en arribar-hi, havia perdut aquelles brioses facultats que havien estat l'orgull de la seva accidentada joventut.

L'home estava trist i els ulls se n'hi anaven darrera les bones mosses, com les mosques van darrera de la mel.

Podeu comptar quan es va enterar de què en Cardenal es dedicava a l'especialitat que ha fet cèlebre al doctor Voronoff! Li varen faltar cames per anar-lo a veure de seguida.

Varen fer tractes, convingueren preu, es realitzà l'operació i tot va anar com una seda. Millor dit, tot, tot, no que no hi va anar, perquè a l'hora de pagar, va resultar que en Roca no tenia ni un xavo per fer cantar a un cec.

—Això és una estafa — cridà l'eminent doctor —. Aquesta és una operació de les que podríem dir-ne de luxe, i si no em pagueu, vos faré agafar...

—Veurà, si no pago, tinc les meves raons.

—Encara vos atreviu a...

—Sí, senyor; vostè, abans d'operar-me, va dir-me que quedaria com un noi de quinze anys...

—I que no hi haveu quedat?

—Sí, senyor, i per ço mateix sóc menor d'edat i irresponsable dels meus actes. Si vol res, haurà d'anar a parlar amb els meus papàs...

Bisturi II

BANQUET DE BODES

EL senyor Fartanera i la senyora Desmenjada, han estat convidats a una boda, i la casualitat ha fet que en el banquet els asseguessin l'un al costat de l'altra.

El senyor Fartanera endrapa com un lladre i no perdona plat dels molts que van servint els cambrers. En canvi, la senyora Desmenjada, tot són escarafalls i sols va prenent els requisidets que li venen de gust.

En ésser servit el rostit, els cambrers deixen a cada dos convidats una plata amb un pollastret daurat i esquarterat, que dona bó de veure. La senyora Desmenjada agafa la plata i amb la forquilla separa una cuixa del pollastre realment apetitosa.

Els ulls del senyor Fartanera treuen veritable foc en veure que aquella mòmia del seu costat li va a pendre aquella cuixeta tan formosa.

Però la senyora Desmenjada fa un gest de disgust i deixa a un cantó la cobdiciada cuixa. Amb la forquilla separa un altre tall i els ulls del senyor Fartanera tornen a obrir-se com dues cúpules: és que la senyora Desmenjada ha separat l'altra cuixa.

Nova engúnia per part d'ell; nova ganyota de menyspreu per part d'ella, que deixa la cuixa i per fi es decideix per un dels ouets, que els cuiner, en un refinament de bon gust, ha col·locat en un reconet de la plateta.

El senyor Fartanera respira i en un esclat d'alegria irreprimible, diu a la seva veïna:

—Sap, senyora, que m'havia donat un sobresalt?

—Jo? Per què?

—Ja li diré: és que a mi m'agraden molt les cuixes del pollastre, i com que he vist que vosté me les separava! Sort que després s'ha acontentat només que amb un ou, per xo!...

Falet

UNA JUGUESCA

CUAN el doctor es va veure davant d'aquell magatzem de nyanyos, esgarrinxades, trencs i ulls avellutats, es va quedar que no sabia per on posar-s'hi.

—Però, com ha estat, això, bon home? Que vos ha atropellat un auto?

—No, senyor, no; ha estat una juguesca.

—Una juguesca?

—Sí, senyor. Jo i el noi de càl Tit, ens havem jugat un got de vi a veure qui conquistaria primer a la tavernera i li faria un petó.

—Es la tiple, que es veu que se li ha posat malament alguna cosa.

—Sí, ja he vist que abans de començar entrava a parlar amb l'empresari...

—Bé, i això què té que veure amb aquest mapa que vos han fet per tot el cos?

—Oh, és que jo he guanyat, senyor doctor!
Quicu

EL BON JUEU

EN Fortesa, l'opulent jueu mallorquí, era ric, molt ric, però en una especulació de borsa, acabava de perdre mig milió de pessetes i l'home estava desesperat. Jo, enterat de la desgràcia de l'amic Fortesa, estava disposat, en acabar la secció de Borsí, a anar a casa seva per animar-lo.

Però, quina no fou la meva sorpresa, en tancar les operacions i veure que en una reacció els valors d'en Fortesa havien tornat a pujar, i per tant, que fet i fet, quasi no havia perdut res.

Corrent vàreig sortir del Borsí i un taxi em traslladà ràpidament a casa del meu amic.

—Es a casa en Fortesa? — vaig preguntar impacient, al criad que em vingué a obrir.

—Ah, senyor, quina desgràcia! El senyoret s'ha suïcidat! S'ha penjat!

—Com? Que no s'ha enterat de què els seus valors han tornat a pujar?

—Sí, sí, senyor, que se n'ha enterat. Però com que ja havia comprat la corda, no havia pas de llençar-la!

Jacob II

LES DUES BESSONES

LA Nuri i la Margot, eren dues bessones tan iguals, que era completament impossible distingir-les l'una de l'altra.

Totes dues rosses, d'una mateixa alçària, els ulls d'un mateix blau, la boca menudeta, fines de cintura, vincladisses al caminar, semblaven talment dues fades copiades l'una de l'altra.

En Ramon festejava amb la Margot i estaven enamorats com dos colomins.

Un dia en el cine, la Nuri va començar a lligar conversa amb un jove molt simpàtic i com que anaven soles les dues germanes i en Ramon, en sortir del cine, el nou pretendent va demanar permís per acompanyar-los.

Les dues parelletes es varen dir tot el que tenien per dir-se, i quan els dos promesos es varen retirar, el pretendent de la Nuri va dir a en Ramon:

—Sembla mentida que aquestes dues ninetes siguin tan iguals. No estranyaria que vostè mateix s'hagués equivocat més d'una vegada.

—Oh, i ho encertaria, si s'ho pensés. Però, a viat es desfà l'error. La Nuri fa els petons més llargs i xucladors que la Margot.

No cal dir que el nou promès no va comparèixer més a festejar amb la bessoneta lliure.

K. K. Tua

—En què estàs pensant, ara?
 —Res, home, res. Rumiava en què fet i fet, no valia la pena de sortir de casa.

—He agafat un peix, però és molt petit.

—Bé, dona, quan el tinguis a prop, ja veuràs com creix.

FUGIU DELS VICIS!...

EN Tófol feia dies que es donava als diables. Raó que tenia, per xo. Tot el seu cos era un vesper. I quina picor, redell, quina picor!

—Però, home, — li digué el menescal — Per què no preneu alguna cosa? Una pomadota, freqües d'aigua de malves...

—Bé prou que ho he provat, tot això, però com si ho fes a la paret.

—Escolteu — insistí en menescal amb aire confidencial —. I per què no preneu uns quants banys?

—Sí, ja hi havia pensat, però...

—Però, què?

—Veureu: i si després m'hi acostu-m'ho?

Fidel Fi

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pells", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

ELS MALS TEMPS

J O — digué en Duran — sóc un home molt econòmic. Els temps estan molt difícils i no hi ha més remei que estalviar, fillets. No es guanya una pela. Els negocis estan paralizats. Ningú no paga. En fi, una calamitat, una veritable calamitat. Mireu, sense anar més lluny: a mi, els barrets em duren quatre anys.

—Quatre anys? — preguntà, incrèdul, un de nosaltres —. Digues que el darrer any, el teu barret deu semblar una regadora.

—No ho creguis pas! Mira: el primer any, me'l faig rentar, el segon any, faig canviar la cinta i el cuir interior, i el tercer any...

—Sí: fas canviar tot el feltre!

—Res d'això, noi, res d'això. El tercer any, canvio el barret en qualsevol cafè.

Petit Grill

UNA ANECDOTA

NO vull estampar en aquestes columnes el nom del protagonista d'aquesta història, alegre com un cascabell.

Malgrat això, vos diré que té cinquanta anys, que és noctàmbul empedernit, que ha figurat molt en

política i que té una debilitat imperdonable pel sexe contrari.

L'altre dia va ésser convidat a un sopar íntim per inaugurar un nou establiment de plaer de Sant Gervasi.

L'home va acudir puntual al convit, però, amb gran disgust per part de la mestressa de l'harem, cap més mascle va correspondre a la generosa crida.

Per fi, cansats d'esperar, s'assentaren a taula el nostre convidat, la mestressa de la torreta i les seves dotze nebodes.

—Quina llàstima, veritat, senyor X, que no hagin vingut els seus amiguets? — preguntà la senyora.

—Sí... realment... és una llàstima — contestà l'interpel·lat.

I després, mirant-se aquell bé de Déu de nebodes, afegí en tó melangiós:

—Cregui, senyora, que ho sento per les dues últimes.

Com se pot endevinar per la subtileza d'aquestes belles paraules, el nostre home era digne d'haver nascut en un galliner.

Paquita París

SI VOLS ESTAR BEN SERVIT...

EL senyor Bonsoms, una volta liquidat el negoci, adquirí una magnífica torre a les afores de Sarrià, on decidí acabar tranquil·lament els dies de la seva vida.

Aviat el nostre home s'aclimatà al nou mètode de vida i quedà convertit en un perfecte pagès. Plantava cols, arbres fruiters, criava aviram, comprava cada any el calendari del pagès i vivia una vida tranquil·la i regalada en la pau bucòlica d'aquell recó de món.

Un dia se li acudí criar també porc, i el senyor Bonsoms agafà el tren i se'n va anar a Granollers per adquirir una parella de garrinets.

Ja en el mercat, s'aturà davant de la parada d'un marxant i començà a mirar-se parelles.

—Prengui aquests dos — li deia el marxant.

—Són molt raquítics.

—I aquests altres?

—Els trobo curts.

—I aquests dos? No em negarà que aquests dos...

—No sé, però em fa l'efecte que estan malalts.

Empipat el marxant en veure lo difícil que era aquell client, deixà els garrinets a terra, va fer un xiulet estrident i fent capelleta amb les mans, cridà a un marxant que hi havia a una altra parada propera:

—Quell!... Quell!...

—Què vols?

—Porta la truja, que tinc un comprador molt primparat que ell mateix es farà els garrinets al seu gust.

El pobre senyor Bonsoms hagué de marxar del mercat, per no ésser la riota de tothom.

Granollers

* * *

UN HOME DECIDIT

EN Ramon, en qüestió de política, tenia les seves idees, i per res del món donava el braç a tórçer. Era de la flamarada i no podia veure ni en pintura als "retrogradus".

Un dia, a l'Ateneu de Vilaespesa, s'havia de renovar la Junta, i els elements de dreta s'havien fet els amos del local i estaven preparant la gran tupinada.

Quan en Ramon se'n va enterar, va semblar que li haguessin posat pólvora als talons.

—Què dius, que han copat el local i no deixen entrar?

—Tal com t'ho dic, Ramon!

—Vina amb mi. Ja veuràs com els faig sortir a tots per la finestra.

Efectivament, en Ramon i el seu amic arribaren a la plaça de la vila, i ja davant de l'Ateneu, aquell exclamà:

—Esperem aquí a la porta, que els veuràs saltar d'un a un per aquella finestra.

Cinc minuts després, un bulto que semblava un home sortí brunzent com una pilota per la finestra i anà a caure en mig de la plaça.

L'amic d'en Ramon s'hi apropà satisfet, però es quedà de pedra en veure que aquell pilot de carn era el propi Ramon.

—I doncs, noi, com ha anat, això?

—Res, el que t'he dit —contestà en Ramon, alçant-se amb molta pena—. Però, mira, "els altres" no volen sortir de cap manera!

Rosquilla

VAL MES PREVENIR...

A QUELL istiu havia passat la meua quinzena de vacances a casa del meu amic Badosa, que tenia una torre magnífica al Montseny.

Varen ésser quinze dies veritablement deliciosos, sobre tot, si es té en compte que en Badosa tenia una minyoneta molt caia, que no es mostrava gens esquerpa amb mi.

Per cert, que en Badosa em va donar una prova d'amistat que de primer ni jo mateix em sabia explicar.

Figureu-vos que la segona nit d'ésser jo a casa seva, ens va suspendre a mi i a la seva minyoneta en un recó del celler, en situació gens sospitosa.

Naturalment, jo ja em veia despendit. Doncs, no: contra els meus temors, en Badosa no em va dir ni una paraula, i sempre que em trobava enfeinat amb la noia, procurava fer el distret.

El dia de tornar a Barcelona, en Badosa m'acompanyà a l'estació, i quan ja erem a mitja carretera, em digué en tó jovial:

—Què, t'ha provat l'estada a casa?

—Molt, noi. Creu que t'agraeixo les teves atencions, que no sé pas com pagar-te.

—I ara! D'això, ni se'n parli, home! I, escolta, escolta — continuà, en tó baix i confidencial —. Estàs segur de què la Roseta, la minyona, no t'haurà fet algun "present"?

—Què vols dir?

—Oh, com que he vist que ereu tan... amics i aquestes noies, de vegades, saps? et claven cada record!

—No, noi, no. La Roseta és una noia fresca com una poma. T'ho juro!

—Bé, home, bé, no cal jurar, que ja et crec!

—I, escolta: per què m'ho preguntes, això?

—Oh, per res. Com que aquesta minyona l'he llogat de poc, i com que jo sóc casat, abans d'empendre-la jo, he pensat: "Veuràs, convida un amic solter, i ell, que faci la prova..."

Frescales

Conte premiat en el número passat.

ENGINY FEMENI

Aquest número ha passat per
la censura governativa

li coneixia molt bé la flaca i la manera de tocar-li el botet per fer-lo cantar.

—I doncs, tu, Tomeu, que no ens contes res, aquesta nit?

—Què voleu que vos conti, jo, pobre de mi?

Mireu que n'és, de gata maula, aquest sòmines. Amb les dones que ha tingut! Amb les conquestes que ha fet! Amb els cors que ha fet anar endoina en aquest món!

En Tomeu somrigué, bonatxó i, fent una rialleta de conill, exclamà:

—Home, sí, en això tens raó. No he sigut gens desgraciat en qüestions de faldilles. Les he tingudes sempre així. Sobre tot, de casadetes... Oh, les casadetes eren la meua especialitat! N'he arribat a fer, de cornuts! A dotzenes!...

—Doncs, jo només n'he fet un, però i'he deixat ben servit! — intervingué una veu femenina.

Era la dona d'en Tomeu, que havia vingut a buscar-lo en el cafè i ningú no l'havia vista entrar.

Rafles

—Si jo trobés el promès que he somniat, em casaria de seguida.

—Li adverteixo que allò dels gegants de les rondalles, no és veritat, senyoreta.

UN HOMENAS

EL Rafelet — set anys — és més entremaliat que un gat de set mesos. No para mai. Tot ho fa anar enrenou.

—Escolta, iaia — pregunta un dia, encarant-se amb la seva àvia —. D'on he vingut, jo?

—I ara, que no ho saps? De sota una col.

—I la teta?

—De dintre d'una flor.

—Doncs, això s'ha d'acabar, iaia.

—Què vols dir, que s'ha d'acabar? — exclama l'àvia, tota estranyada.

—Es clar que sí — respon el nano, posant-se les mans a la butxaca de les calces, tot empipat.

— Que és que ja no queden homes a la família?

Dida Roht

—Mira, noia, en comptes de posar-te tants llacets i puntetes, val més que li regalis un flascó d'EROTYL, i en sortiràs més de pressa.

CONFIDENCIES

CADA nit, en aquell cafè del recó de les voltes, ens hi reuníem els caps de casa de la vila, i ens dedicàvem a contar contes picants, a llegir LA TUIES o bé a explicar les calaverades que cada u havia fet durant la seva vida.

Aquella nit, tots havíem explicat ja la nostra, i sols faltava en Tomeu, que sempre era el més reservat. Però, si en Tomeu era reservat, en Badó

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

AL "Còmic" s'ha celebrat, amb molta concurrència, la cinquantesima representació de "Joy-Joy". Aquesta gent en saben la prima. Mirin que emplenar un teatre amb la calor que fa?

Sort d'ells en té el Paral·lel, que amb això s'ha eixiribit, puix sinó estaria sempre desert, tristó i avorrit.

0 0 0

LA Noche", parlant d'un acte de portiu, deia: "...y lanzó los tres hurras reglamentarios en inglés."

Ja m'agradaria força que un dia en Màrius digués hurra en grec, en suís, en xinès, en alemany o en francès.

0 0 0

EL senyor Scarone s'ha entornat cap a l'Uruguai. Déu l'hagi ben perdonat, a n'ell i als que l'aconcellaren, però les glòries importades no resulten, en fútbol com en moltes coses.

Per això el senyor Rufasta a caseta es vol quedar, per no marxar i amb la qua, entre les cames, tornar.

0 0 0

DISSABTE es va estrenar al "Goya" una comèdia titulada "Muchas se casan".

A darrera hora s'assegurava que la Xelito volia assistir a la representació. La nova, afortunadament, no va confirmar-se.

No hi ha que perdres esperances per anys que vagin passant, que moltes troben marit fins sortint del "Ràpid Bar".

A la dolça França ha començat a posar-se en pràctica el règim dels dos plats.

Sortosament, que a n'aquí no passa el mateix, que sinó, estaríem frescs!

Puix encara per la Rambla es troben en quantitat xicotetes que tres plats donen i tan sols fan pagar un nap.

0 0 0

ES comencen a preparar les batalles futbolístiques.

Els clubs han fet aquest any, segons afirmen els directius, magnífiques adquisicions que resultaran, segurament, a l'hora de la veritat, unes veritables pepes.

Mouran soroll, faran gresca, i diran que això i que allò, i després, com passa, sempre, el "Barça" serà campió.

0 0 0

IA han plegat definitivament les barraques de la Virreina. Les raspes s'han quedat sense memorialistes, i aquests cerquen lloc per instal·lar-se de nou.

Criem que podrien fer-ho, i això estaria molt bé, al costat de la "Bohèmia", on tindrien sempre ple.

0 0 0

EN Bergés, en Santpere, la Pla i tota la trepa vodevilesca, aviat faran de les seves a l'"Espanyol". Diuen que aquest any, com els altres, tenen grans quantitats de primera matèria per fer d'"allò" i riure...

Per nosaltres que no estiguin, que encara que fa calor, veurem amb gust com les noies comencen a alçar el teló.

LAS mujeres de Lacuesta", obra d'astracà que sembla feta pel nostre senyor Rufasta, té cada dia més èxit. Es clar! Com que en Bubby, aquell negre que sembla un anunci de la "Crema Kaiser", hi balla un xarleston, i això del xarleston és una mena de passa que patim avui en dia!

La ballaruga està en moda i tothom vol madrugar, "quien madruga Dios le ayuda", diu un conegut refrà.

L'Afarta Pobres

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY - JOY

segona part de

YES - YES

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

DIA 17

Inauguració de la temporada de vodevil

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

para irrigaciones higiénicas
Antiséptico no tóxico,
antileucorreico, cicatrizante.

<p>MAISON MEUBIF (VERDURA) Carrer de Barbarà, 27 Ascensor Telèfon 5221 - A.</p>	<p>Mont d'Or Meublée (VERDURA) Porta de Santa Madrona, 6 al costat del Teatre Circo Barcelonés Telèfon 4608 - A.</p>
<p>Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.</p>	

«LA MASCOTA»
 Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»
 PROVEU-LES Y US CONVENCEREU
MATA-CABRES 50 C^{tes} CAPSA
 1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE
 Teléfono 1186 A.
 Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas
GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON
 Estalviareu un 70 per 100
CARRER SALMERON, 13

No val a badar...!
 Passau per **LA MUNDIAL** abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Cassa de curació pots que anapoguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

BLÉNORRAGIA
 PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS
SELLOS BRIZAN
 CAJA PTAS. 5.50

SARNA (RONYA)
 es cura en deu minuts amb **SULFURETS CABALLERO**
 Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics **BARCELONA**

PURGACIONES
 uretritis y toda clase de flujos de las vías génite urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas **GRAJEAS AUSTI** cuyos resultados se notan a las primeras tomas
 Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona nº 1

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA
BAÑOS ROMANOS
 Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza
 Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
 — Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!
 Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50
 En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—No em negaran que això del xarleston és un ball molt propi per a reunions familiars, molt familiars i molt reunides.